

סדר ה'למוד ליום כ"ז אלול:

סדר לקוטי פנימי:

ראה זה מצאתי מכת"י רבינו ז"ל בעצמו מענין התורה ויבן לו בית בסימן רסו,
דע כשהעולם פוגמין במצות סוכה כשאין מקיימים אותה כראוי
גורמין מיתה או חולאת לבהמות לשאר בעלי חיים הכל לפי
הפגם כי זה ההפרש שבין בני האדם ובין בעלי חיים כי שפעם
של בני אדם יונקים ממקום בינה כמאמר חכז"ל שעשה לה דדים
במקום בינה משא"כ בעלי חיים ששפעם יונקים ממקום הערוה,
ובחינת סוכה היא בחינת אמא בינה דמסככא על בנהא ואנו
יונקים ממנה ובזאת המצוה אנו מובדלים משפע של בעלי חיים
וכשפוגמין במצות סוכה אזי יורדין עי"ז מדריגת בני אדם ואין
להם שפע ממקום בינה ויורדין למדריגת שאר בעלי חיים ונדחין
שאר בע"ח מהשפע שלהם כיון שבני אדם לוקחין השפע שלהם
ואזי הבע"ח מתים או נופלים בחולאים הכל לפי לקיחת השפע
שלהם אם רב אם מעט, וזהו ולמקנהו עשה סוכות היינו כי סוכות
הוא חיים וקיום לבעלי חיים שישארו על מדריגתם כנ"ל וכשבני
אדם יושבי" בסוכות כראוי עי"ז הם בריגתן ובבחינת תורה כי
התורה היא בחינת אל תטוש תורת אמך אם לבינה תקרא
בשביל זה סמוך לסוכות אנו עושים שמחת תורה וזה סיון ר"ת
ויעקב נסע סוכותה ויבן כי בסיון נתנה תורה ואנו במדריגת
התורה ע"י מצות סוכה כנ"ל:

דע שע"י מצוות סוכה כראוי מותר לו לעסוק בבנין ואינו מזיק
לו לממונו כי ארז"ל העוסק בבנין מתמסכן וטעם הדבר כי מה
ענין העניות להבונה אך טעם הדבר כי מי שבונה בנין צריך

זֶה הַמִּסְפָּר הַשֵּׁנִי מִקִּוּי הַשָּׁמַיִם לְבָנֵי הַיָּמִין תִּיקוּן לְכָל הַיָּמִין
זֶה הַמִּסְפָּר הַשֵּׁנִי מִקִּוּי הַשָּׁמַיִם לְבָנֵי הַיָּמִין תִּיקוּן לְכָל הַיָּמִין
זֶה הַמִּסְפָּר הַשֵּׁנִי מִקִּוּי הַשָּׁמַיִם לְבָנֵי הַיָּמִין תִּיקוּן לְכָל הַיָּמִין

לבנות בחכמה כ"ש בחכמה יבנה בית ובוודאי הבונה בחכמה לא יתמסכן ואדרבא יתעשר ויתקיים בו בחכמה יבנה בית וכו' ובדעת חדרים ימלאו אבל מי שבונה בלא חכמה מענישין אותו בעניות ועי"ז יתבזה חכמתו בבחינת חכמת המסכן בזויה מדה כנגד מדה וע"י מצוות סוכה הוא במדריגת תורה כנ"ל והתורה הוא מקור כל החכמות ובשביל זה מותר לו לבנות, כי בוודאי יש לו חכמה וסימן לדבר ויעקב נסע סוכתה ויבן ע"י מצוות סוכה הותר לו לבנות ל"ב ר"ת לו בית לב זו התורה בית מבראשית וכו':

שייך לסי' ער"ה בליקוטי ח"א המתחלת דע שכל מצוה וכו' נעשה ממנה נר וכו' ע"ש עתה שמעתי מאחד ששמע ג"כ זה הענין מפיו הקדוש וביאר הדבר יותר קצת שאמר שיש אחד שגר שלו אינו יכול לדלוק כ"א איזה שעה מחפש עם הנר אותה שעה שדולק ואח"כ נכלה הנר ואין לו במה לחפש ויש אחד שגר שלו דולק איזה שעות יותר ויוכל לחפש יותר אבל אח"כ נפסק ויש שגר שלו דולק יום א' ויש שדולק עוד יותר ויותר אבל יש א' שיש לו הרבה נרות נפלאים כאלו שדולקים ומאירים לעולם ועד ואינם נכבים לעולם והוא זוכה לחפש בגנזיא דמלכא תמיד לעולמי עד ולנצח נצחים אשרי לו והנה מזה מובן שגם אנשים כשרים פשוטים זוכים בעוה"ב לחפש בגנזיא דמלכא אבל החיפוש שלהם הוא רק לפי שעה כפי המצות שלהם ובודאי גם זה הוא זכיה גדולה ונפלאה מאד מאד כי אפי' כשמחפש בגנזיא דמלכא איזה שעה יוכל ג"כ למצוא שם אוצרות נפלאים שיוכל לחיות בהם חיי עוה"ב לנצח אבל חיינו יהיה רק כפי מה שימצא באותה השעה אבל מי שזוכה שנרות מצותיו מאירין ודולקין יותר ויותר בודאי ימצא רב טוב בגנזיא

דמלכא יותר ויותר וכן כל אחד ואחד כפי מה שנרות מצותיו
דולקין יותר אבל הצדיק הגדול זוכה לחפש תמיד בגנוי'א דמלכא
ונרות שלו לא יכבו לעולם ועד ועוד יש בזה דברים בגו ודי בזה:
שייך למה שאמר רבינו ז"ל על פ' אודיע אמונתך בפי שעיקר האמונה תולה בפה של
האדם וכו' בלק"ת סי' מ"ד:

ראה זה מצאתי מכת"י החברים בביאור יותר קצת וז"ל כשנופל לאדם ספיקות
באמונת הבורא ית"ש יאמר בפה מלא אני מאמין באמונה
שלימה שהוא יחיד ראשון ואחרון כי ידוע שיצה"ר נמשך
מגבורות הנפולין ויש גבורות דקדושה שבהם ממתיקים
הגבורות דקליפה והדיבור הוא בחינת גבורות דקדושה כמ"ש
וגבורתך ידברו נמצא כשיאמר אני מאמין כנ"ל הוא גבורות
דקדושה ובזה הוא ממתיק את הספיקות שהוא בחינת גבורה
דקליפה וזהו שאמרו בגמ' לעולם ירגיז אדם יצ"ט על יצה"ר
דהיינו שבגבורות דקדושה ממתיק גבורות דקליפה וזהו שאמרו
בגמרא שמי שרוצה שלא יהי' רגזן יהיה דיבורו בנחת, נמצא
שהדיבור בנחת הוא אינו כ"כ רוגז והשתיקה משתק הרוגז אבל
הדיבור בפה מלא הוא בחינת רוגז שהוא בחינת גבורה כנ"ל:

(כתב יד החברים והוא שייך לסימן רס"ג בחלק א')

כי יש ב' מיני אכילת הבהמיות דהיינו שיש אדם שאוכל בתאווה
גדולה כבהמה והמאכל הוא מאכל אדם ויש אדם שאוכל כאדם
אבל המאכל אינו מאכל אדם דהיינו שהניצוצות לא נתבררו כ"כ
שראו לאדם, אלא הוא מאכל בהמה והאוכל משני המאכלים
האלו בא לידי חולי הקדחת וז"ש הרכבת אנוש לראשינו דהיינו
כשאנו בריגה קטנה שאדם גדול ממנו שאנו אוכלים משני
המאכלים הנ"ל אזי באנו באש ובמים היינו קר וחם דהיינו קדחת

זֶה נֶתַן וְלֹא יַעֲבֹר

הַסִּי **זֶה נֶתַן וְלֹא יַעֲבֹר** יצא לאור ע"י הוצאת "נצחתי ואנצח" שע"י ישיבת תיקון המידות

ואפי' הרופאים אומרים ג"כ כך שקדחת בא מן מאכל יותר וזה בגשמיות, וברוחניות ג"כ כך כי כשהאדם הוא בבחינת דעת אזי יש בו אהבה ויראה דקדושה וכשנופל ח"ו מבחינת דעת אזי נופל לאהבה ויראה הנפולה וכשאדם אוכל אחד משני המאכלים הנ"ל הוא נופל מבחינת דעת כי מותר האדם מן הבהמה אי"ן היינו בחינת דעת בחינת החכמה מאין תמצא נמצא כשאוכל מאכלים כאלו הוא בחינת בהמה ונופל מבחינת דעת ונופל באהבה ויראה הנפולה וז"ש הרכבת אנוש לראשינו היינו כנ"ל אזי באנו באש ובמים דהיינו באהבה ויראה הנפולה:

סֵדֶר יִפְנֵי מַוְהַרְבֵּי תַּת הַיּוֹפְיִי:

קעג ובערב שבת ירדו שני אנשים מהספינה לשבות שבת קדש בעיר הנזכרת לעיל כי סברו שלא יזוז עד אחר שבת-קדש, גם אנחנו ה"ה בדעתנו לירד לעיר בערב ראש השנה כדי להיות שם על קבר רבנו יעקב בעל הטורים שהוא קבור שם, אך רבות מחשבות בלב איש וכו', כי בליל שבת קדש נשתנה הרוח, ותכף כעסו המלחים על אשר ירדו השנים מאתנו הנזכרים לעיל לתוך העיר וסוף דבר הכרחו לחזור לתוך הספינה ביום שבת קדש, וביום ראשון שהוא ערב ראש השנה זזה הספינה מסאקים:

והשנים הנזכרים לעיל שהיו בעיר ספרו לנו שקבלו אותם שם אחינו בני ישראל, גומלי חסדים בני גומלי חסדים, בכבוד גדול ושפרו להם מגדל תקף הנם שהיה להם בימי הפסח העבר שאז היה מלחמת הגרעקין שסבבו העיר והישראלים היו בתוך המבצר והחזקת בין הישמעאלים והגרעקין בקשו מהישמעאלים שיתנו להם עשרה יהודים והם יחזירו להם בעד זה כמה וכמה ישמעאלים ובחסד ה' הנפלא על עמו ישראל לעולם, נתן בלב

הפאשי שלא נתרצה בשום אפן לתן להם אפלו צפרן אחת של
ישראל וְהַיִּשְׂרָאֵלִים עָמְדוּ בְּסַכְּנָה כָּל יְמֵי נִיסָן עַד סוֹף הַפֶּסַח,
וְעֵינֵיהֶם הָיוּ כְּלוֹת בְּכָל יוֹם שְׂיָבוֹא לָהֶם עֶזְרַת מִסְטַנְבוֹל אֲבָל
נִתְעַכֵּב הַדָּבָר הַרְבֵּה וּבַלַּיִל שְׂבִיעֵי שֶׁל פֶּסַח הָיָה תִקְוָה הַנֶּסֶם שֶׁבָּאוּ
אֲנָשֵׁי חֵיל הַרְבֵּה מִסְטַנְבוֹל וְהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ הֵבִיא אוֹתָם בְּמַהֲירוֹת
גְּדוֹל שֶׁהָלְכוּ בְּלֵילָה אַחַת מֵהַשְּׁהִיּוֹ צְרִיכִין לֵילָךְ כַּמָּה יָמִים, וְעַל
יְדֵי זֶה נִצְלוּ הַיִּשְׂרָאֵלִים בְּחֶסֶדּוֹ הַגְּדוֹל יִתְבָּרַךְ וְאָמְרוּ הַיִּשְׂרָאֵלִים
שָׁם שְׂבַדְעָתָם לְכַתֵּב מִגְּלָה שְׁלֵמָה מִתִּקְוָה הַנֶּסֶם שֶׁהָיָה לָהֶם:

קעד וְהֵנָּה בְּעָרֵב רֵאשׁ הַשָּׁנָה הִלְכְּנוּ מִסְאָקִים כַּנִּזְכָּר לְעֵיל, וְתִהְיֶה
לְאֵל טַבְּלָנוּ עֲצִמְנוּ בַּבֶּקֶר בְּתוֹךְ הַיָּם עַל יְדֵי חֲבָלִים אַחַר כֶּךָ הַגִּיעַ
יוֹם רֵאשׁ הַשָּׁנָה הַקְּדוֹשׁ וְהַנּוֹרָא, וְתִהְיֶה לְאֵל הָיוּ לָנוּ בְּעֵלֵי תְּפִלוֹת
וְתוֹקְעִים בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, וְטוֹב לְהוֹדוֹת לַה' כִּי אֲנִי הֵבֵאתִי
הַשּׁוֹפָר מִצִּפְתַּת בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ כִּי זֶה הָאִישׁ שֶׁהָיָה הַשּׁוֹפָר
שָׁלוֹ הַכִּיִן שׁוֹפָר לְקַחוּ בַּדֶּרֶךְ, וְשִׁכְחוּ בְּבֵיתוֹ וְאַחַר כֶּךָ כְּשֶׁנִּסְעֵתִי
אֲנִכִּי מִצִּפְתַּת בְּשָׁבוֹעַ שְׁאַחֲרֶיהָ שָׁלְחוּ הַשּׁוֹפָר עִמִּי וְרָאִיתִי תִכְף כִּי
מֵאֵת ה' הוּא שְׁאַזְכָּה לְהִיּוֹת שְׁלִיחַ לְדַבֵּר מִצְוָה הַזֹּאת לְהֵבִיא
הַשּׁוֹפָר וְאֲנַחְנוּ הָיִינוּ עַל הַסְּפִינָה תִשְׁעָה־עָשָׂר אֲנָשִׁים חוּץ מִשְׁתֵּי
נָשִׁים:

קעה וְהֵנָּה בְּלַיִל רֵאשׁ הַשָּׁנָה הָיָה רוּחַ סְעָרָה גְּדוֹל וְחֹזֵק מְאֹד וְהָיָה
לָנוּ פֶּחַד גְּדוֹל, וְרוּחַ סְעָרָה הַזֵּה נִמְשָׁךְ כָּל הַלַּיְלָה וְכָל הַיּוֹם עַד
שְׁעַת מִנְחָה וּמִחֲמַת סְעֵרַת הַיָּם נִחַלְשָׁתִי מְאֹד בַּבֶּקֶר וְלֹא יָכַלְתִּי
לְהִתְפַּלֵּל כְּאֲשֶׁר כָּבַר הָיָה לִי זֶה הַחֹלְאָת שֶׁל הַיָּם כַּמָּה פְּעָמִים
וְלֹא הָיִיתִי יָכוֹל לְהִתְפַּלֵּל כְּלָל גַּם שְׁאָרֵי אֲנָשֵׁי הַסְּפִינָה רַבִּים נִחַלְשׁוּ
מְאֹד וּבְחֶסֶדּוֹ ה' הַגְּדוֹל הִפְלִיא נוֹרְאוֹתָיו עִמִּי וְעֶזְרָנִי בְּחַלִּישׁוֹת כַּח
כֵּן לְהִתְפַּלֵּל מְעַט וְלִשְׁמַע קוֹל שׁוֹפָר וּלְהִתְעוֹרֵר לְבִכּוּיָה קִצָּת גַּם

זֶקֶן נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר

הַסִּיב לְאָמֵר מִזֶּה הַיּוֹם יֵצֵא לְ"צַדִּיק לְעֵד מִקֹּדֶשׁ שִׁדְדָה לְאֶחָד מִסְפָּרַי רַבְּנֵי יְהוּדָה תִּיקוֹן לְכַל" וְ
"חֵק נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר" יֵצֵא לְאוֹר עַי הוֹצֵאת "נִצְחָתִי וְאֵנְחָה" שְׁעֵי יְשִׁיבַת תִּיקוֹן הַמִּידוֹת

הַבְּעָלִי תְּפִלוֹת הַתְּפִלּוֹת בְּיִשְׁבָּה וְהַכֹּל בְּיִשׁוּעַת ה' הַגָּדוֹל וְגַם
קִיַּמְנוּ מִצְוֹת תְּקִיעַת שׁוֹפָר כָּרְאוּי וּבְיוֹם שְׁנֵי דְרֹאשׁ הַשָּׁנָה אַחֵר
גָּמַר הַתְּפִלוֹת וְהַתְּקִיעוֹת וְאַחֲרֵי סְעֻדַת שְׁחָרִית חֲזָרָה וְעָמְדָה
הַסְּפִינָה אֶצֶל מְקוֹם אֶחָד, וְזֶה הַמְּקוֹם הָיָה סָמוּךְ לָעִיר טְשֶׁרְנִיקוּלָם
בְּעָרֶךְ מִהַלֵּךְ יוֹם אֶחָד בַּיּוֹם, וְהָיָה לָנוּ צֶעַר מִמָּה שֶׁעָמַד שָׁם
וְאַף עַל פִּי כֵן בְּיוֹם שְׁנֵי דְרֹאשׁ הַשָּׁנָה הַנִּזְכָּר לְעִיל לֹא נִמְשַׁכְתִּי
אַחֵר הַצֶּעַר כָּלֵל, רַק אֲדַרְבָּא הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ עֲזָרְנִי שֶׁנִּמְשַׁךְ עָלַי
שְׂמִיחָה גְּדוֹלָה וְרַקְדָּתִי הִרְבֵּה בְּיוֹם שְׁנֵי דְרֹאשׁ הַשָּׁנָה בְּשִׂמְחָה
רַבָּה:

סֵדֶר לְקוּטֵי עֲשׂוֹת הַיּוֹמִי:

לֵב עַל כָּל עֲבֵרוֹת שְׁבָעוּלָם מוֹעִיל תְּשׁוּבָה, וְאַפְלוּ עַל הָעוֹן הַחֲמוֹר
שְׁבַת־וֹרָה שֶׁהוּא מִי שֶׁהוֹצִיא זֶרַע לְבַטְלָה בְּמִזִּיד חֶסֶד וְשָׁלוֹם, אוֹ כָּל
מִינֵי פְגָם הַבְּרִית הַחֲמוּרִים חֶסֶד וְשָׁלוֹם. עַל הַכֹּל מוֹעִיל תְּשׁוּבָה.
וְאִין כּוֹנֵת הַזֶּהר הַקָּדוֹשׁ כְּפִשׁוּטוֹ, כִּי בְּאַמַּת אִין לָךְ דְּבַר שֶׁעוֹמֵד
בְּפָנֵי הַתְּשׁוּבָה כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ זְכוֹרֵנָם לְבָרְכָה. וְכָבֵר מְבֹאֵר
שֶׁעָקַר הַתְּשׁוּבָה הַשְּׁלֵמָה, אִי־אֶפְשָׁר לְזַכּוֹת כִּי אִם עַל־יְדֵי צַדִּיקֵי
אַמַּת, וְעַל יָדָם יִתְקַן הַכֹּל (שיחות הר"ן ע"א).

תְּמִימוֹת

א עָקַר קְבָלַת עַל מַלְכוּת שָׁמַיִם, הוּא עַל־יְדֵי שְׂמִשְׁלִיכִין וּמְבַטְלִין
כָּל הַחֲכָמוֹת, רַק לִילָךְ בְּתִמְיָמוֹת וּפְשִׁיטוֹת. כִּי רַק הַתּוֹרָה
הַקָּדוּשָׁה הִיא הַחֲכָמָה הָאַמְתִּית וְשָׂאֵר כָּל הַחֲכָמוֹת הֵם בְּטָלִים
אַצְלָה (שיחות הר"ן ה').

סֵדֶר סְפִירוֹת מְעַשְׂוֹת הַיּוֹמִי:

עַל כֵּן טוֹב מְאֹד שֶׁקָּדַם שְׂמִתְחִיל לְהַעֲשׂוֹת מִזֶּה אִיזָה דְּבַר, חֶסֶד

וְשָׁלוֹם שְׁיִקְדוּם עֲצָמוֹ הָאָדָם וְיִטְבַּל וְיִטְהַר עֲצָמוֹ וְהִזְהִיר מְאֹד לְבַל יִתְפַּחַד הָאָדָם מִזֶּה כָּלֵל כִּי הִפְחַד וְהִדְאָגוֹת וְהַמָּרָה שְׁחֹרוֹת בְּעַנְיָן זֶה מְזִיק מְאֹד מְאֹד בְּפֶרֶט אַחַר שְׁגָלָה אֱלוֹ הָעֲשָׂרָה קִפִּיטָל תְּהֵלִים, הַמְסֻגָּלִים לְתַקוּן חֲטָא זֶה וְהֵם: ט"ז ל"ב מ"א מ"ב נ"ט ע"ז צ' ק"ה קל"ז ק"ן כַּמְבֹאֵר בַּסְּפָרִים הַנְּדַפְּסִים כְּבָר אָז אָמַר: שְׁמִי שְׁיִזְכָּה לְקַיֵּם זֹאת, לֹאמַר אֱלוֹ הָעֲשָׂרָה קִפִּיטָל תְּהֵלִים הַנִּל בְּאוֹתוֹ הַיּוֹם שְׁיִקְרָה לוֹ, חֵם וְשָׁלוֹם, אֲזִי בּוֹדֵאִי יִתְקַן חֲטָאוֹ וְשׁוֹב אֵל יְדָאג כָּלֵל גַּם הָיָה מִתְלוֹצֵץ מֵאֱלוֹ הַחֲסִידִים וְהִירָאִים, שְׁכַשְׁמַגִּיעַ לָהֶם אֵיזָה הִרְהוֹר אֲזִי הֵם מִתְפַּחְדִים שְׁלֹא יָבוֹאוּ לְיַדֵּי מְקַרָּה וּמְחַמַּת זֶה הֵם רְגִילִים בְּהִתֵּר מְחַמַּת פֶּחַד, שְׁלֹא יָבוֹאוּ לְיַדֵּי מְקַרָּה וְהוּא ז"ל הָיָה מִתְלוֹצֵץ מִזֶּה וְעַקֵּר כּוֹנֵנְתוֹ הָיָה שֶׁהָאָדָם צָרִיךְ לְבָלִי לְהִתְפַּחַד וְלִהְיוֹתִירָא כָּלֵל מְדַבָּרִים כְּאֱלוֹ, וְלְבָלִי לְחֲשַׁב מְחַשְׁבוֹת כָּלֵל בְּעַנְיָן זֶה רַק יִהְיֶה כְּגִבּוֹר חֵיל לְעֵמֵד כְּנֶגֶד תְּאֹתוֹ, וַיִּסִּיחַ דַּעְתּוֹ מִזֶּה לְגַמְרִי, וְאֵל יִתְפַּחַד כָּלֵל וְה' הַטּוֹב בְּעֵינָיו יַעֲשֶׂה עִמּוֹ מַה שֶׁהוּא יִתְבָּרַךְ חָפִץ.

סֵדֶר שְׁלֵחוֹ עֲרוּךְ הַיּוֹמִי:

(ד) מי שהוא אנוס קצת ואינו יכול לילך לבית הכנסת וצריך להמתין עד אחר שקראו הקהל וקשה עליו לישב בתענית כ"כ יכול לשמוע קריאתה מבע"י מפלג המנחה ולמעלה: הגה אבל אסור לאכול קודם שישמע קריאת המגילה אפילו התענית קשה עליו (תה"ד סימן ק"ט):

סימן תרצג (א) אחר קריאת המגילה בערבית אומר ואתה קדוש ואם חל במוצאי שבת אומר ויהי נועם קודם ואתה קדוש: הגה ואומר ויתן לך וקורין המגילה ואח"כ מבדילין (מנהגים): (ב) אומר על הנסים בלילה וביום: הגה ואם לא אמרו אין

מחזירין אותו (טור) ואין אומרים על הנסים רק ביום י"ד אבל לא בט"ו (ב"י בשם א"ח ומנהגים) ובליל י"ד אע"פ שלא קראו המגילה עדיין אומר על הנסים בתפלת ערבית. (הגהות מיימוני פ"ב): (ג) אין קורין בו הלל ואין נופלין על פניהם: הגה וא"א למנצח ואל ארך אפים (מנהגים וב"י בשם תוספות): (7) מוציאין ס"ת וקורין בפרשת ויבא עמלק ואע"פ שאין בה אלא ט' פסוקים כופלין פסוק אחרון כדי להשלים י' פסוקים: הגה ואין המנהג לכפול פסוק האחרון של הפרשה וקורין המגילה ואח"כ סדר קדושה: הגה כשיש מילה בפורים מלין התינוק קודם קריאת המגילה (מהרי"ל ומנהגים):

סימן תרצד (א) חייב כל אדם ליתן לפחות שתי מתנות לשני עניים: הגה י"א שיש ליתן קודם פורים מחצית מן המטבע הקבוע באותו מקום ובאותו זמן זכר למחצית השקל שהיו נותנין באדר ומאחר ששלשה פעמים כתיב תרומה בפרשה יש ליתן ג' (מרדכי ריש פ"ק דיומא) ויש ליתנו בליל פורים קודם שמתפללים מנחה (מהרי"ל) וכן נוהגין בכל מדינות אלו ויש ליתן ג' חצאי גדולים במדינות אלו כי אין מטבע ששם מחצית עליה מלבד זו ובמדינות אוסטרייך יתנו ג' חצי ווינ"ר שנקראו ג"כ מחצית וכן לכל מדינה ומדינה ואין חייב ליתנו רק מי שהוא מבן עשרים ולמעלה ויש אומרים שנותנים מחצית השקל לצדקה מלבד ג' מחצית אלו ואין נוהגין כן: (3) אין משנים מעות פורים לצדקה אחרת: הגה ודוקא הגבאים (מרדכי פ"ק דבבא בתרא) אבל העני יכול לעשות בו מה שירצה: (ג) אין מדקדקים במעות פורים אלא כל מי שפושט ידו ליטול נותנים לו ובמקום שנהגו ליתן אף לעכו"ם נותנים: (7) במקום שאין עניים יכול לעכב מעות פורים שלו לעצמו ונותנם במקום שירצה:

סימן תרצה הגה מצוה להרבות בסעודת פורים (טור). (א) סעודת פורים שעשאה בלילה לא יצא ידי חובתו: הגה ומכל מקום גם בלילה ישמח וירבה קצת בסעודה (תשובת מהרי"ב):

סדר לקווי תפלות הימני:

תקמו: רבונו של עולם בעל הרחמים מלך מתרצה בדמעות, אתה יודע עצם הרחמנות שעלי, וכמה וכמה אני צריך לבכות לפניך על גדל רחוקי ממך בלי שעור באשר אתה ידעת רחם עלי ופתח לבי שאזכה להרגיש באבי באמת, עד שאבכה לפניך הרבה בכל יום ויום ובפרט בימים הנוראים שהם ימי אלול וראש השנה ועשרת ימי תשובה ויום הכפורים והושענא רבה שהם ימי רצון ימי תשובה, ימים קדושים ונוראים מאד, עזרני והושיעני ברחמיך הרבים לבכות בהם הרבה בלב שלם באמת "פלגי מים תירד עיני על לא שמרו תורתך" ואזכה להשליך מאתי כל החכמות וכל המחשבות המבלבלים ומטרידים ומוזנעים מתמימות [מנקדת האמת] בכל עת, ככלם אזכה לשבר ולבטל ולהשליכם מאתי לגמרי ואזכה להתפלל ולעסוק בעבודתך בפשיטות ובתמימות באמת מלא רחמים, זכני בכלל ישראל שאהיה בכל הימים הנוראים בבחינת "נער בוכה" ואתה תחמל עלי בהמלה גדולה וברחמים רבים, באפן שאזכה מעתה על כל פנים להשליך כל הרע וכל הבלבולים מאתי, ואעזב דרכי הרע ומחשבותי המגנות והמבלבלות:

תקמו: רחם עלי למען שמך מלא רחמים, ותן לי ימים נוראים טובים קדושים וטהורים באמת זכני להתקדש מעתה בפרט באלו הימים הנוראים הקדושים הנשגבים מאד זכני לשפוך את לבי כמים "נוכח פני [פניך] ה'" תמיד, בפרט ברבוי הסליחות והתפלות שמרבים באלו הימים הנוראים המרעידים ומרעישים מאד מי לא יירא מי לא יפחד בימים כאלו המלאים פחד ואימה ויראה, חיל ורעדה וחלחלה מפניך מי לא נפקד בימים ההם כי הם

הַנֶּעֱנוּעִים לְהַמְשִׁיךְ הָאָרֶץ מִהַמְּחִין שֶׁבְּרֹאשׁ לְתוֹךְ הַשָּׂשׂוּה קְצוּוֹת,
וּמִשָּׁם יִהְיוּ נִמְשָׁכִין הַמְּחִין לְבְּחִינַת מַלְכוּת, וַיִּתְגַּלֶּה מַלְכוּתְךָ לְעֵין
כֹּל, וְנִזְכָּה לְהוֹדִיעַ לְבְּנֵי הָאָדָם גְּבוּרֹתְךָ וְכְבוֹד הַדָּר מַלְכוּתְךָ, וַיִּדַע
כָּל פֶּעוּל כִּי אַתָּה פֹּעֵלָתוֹ וַיִּבִין כָּל יְצוּר כִּי אַתָּה יִצְרָתוֹ וְכֹל אֲשֶׁר
נִשְׁמַת רוּחַ חַיִּים בְּאַפִּיו יִתְנוּ כְבוֹד וְהַדָּר לְמַלְכוּתְךָ: